

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 185.

53de Møde.

Løvedagen den 13de April.

(Fortf.)

Grundtvig: Jeg havde vistnok ikke ventet at høre her i Salen ikke blot Forsvarere, men Lovtalere af nærværende Lovforslag, saaledes som den ærede Rigsdagsmand, der sidst satte sig; men, da man dog maa vente Meget, saa var det mig meest uventet, at jeg skulde finde min lovfyndige Ven, den ærede Rigsdagsmand for Frederiksberg (Hall) mellem Lovens, vel ikke Lovtalere, men dog mellem dens Forsvarere.

Jeg skal imidlertid tage mig den Frihed med et Par Ord at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at netop denne Lovfyndiges Forsvar — at det var slet intet Forsvar (Kalter). Jeg veed ikke at give Dem nogen rimeligere og tydeligere Forklaring derom end at forsikre, at, forsaavidt jeg mindes Forsvaret, var der neppe nok en eneste Ting, som jeg jo kunde vedkende mig uden derfor at forandre min Mening om nærværende Lovforslag i nogen Henseende. Han holdt nemlig paa den ene Side Forordningen af 27de Septbr. 1799 op som et Skjold paastraa for det nærværende Lovforslag; men jeg kan jo ansee Forordningen af 1799 for Alt, hvad han tillagde den at være, og dog ligesuldt finde, at det nærværende Lovforslag — at det var aldeles uantageligt. Han deelte dernæst Loven i 4 Parter og anmærkede, at om enhver af disse 4 Parter kunde der dog trænges til nogle Lovbestemmelser; og jeg kunde jo gjerne indrømme dette, uden paa nogen Maade at forsvare de Bestemmelser, som findes i nærværende Lovforslag. Naar han derimod meente, at det maatte være en meget dunkel Tølelsessag, dersom Nogen satte Priis paa, hvad den ærede Cultusminister idag havde kaldt Coquettering — Coquettering enten med Trykkefriheden eller med Forfatterne, som en-

skede Trykkefriheden —, naar han sagde det, kan jeg jo ligesaa lidet være enig med ham som med den høitærede Cultusminister; ikke fordi jeg sætter nogen Priis paa en saadan Coquetteren, heller ikke fordi jeg nogenstunde har sat stor Priis paa de Erklæringer baade i Begyndelsen og i Slutningen af nysnævnte Forordning, som jeg altid har bekæmpet saa godt og saa tidt jeg har kunnet. Men jeg paastaar ligesuldt, baade at det er sømmeligt og at det er — jeg maatte sige, hvad man ligesom maa kræve i en Lov om Trykkefrihed —, at der ogsaa maa skinne et venligt Sindelag mod Trykkefriheden igjennem. Hvad dernæst Forordningen af 27de Septbr. 1799 angaaer, gjentager jeg, hvad jeg allerede har sagt før, at det visse har været baade mig, og, som jeg formener, vistnok flere Skribenter en vistnok fattig Trøst, men dog en Trøst, at der var erklæret i samme Forordning, at Dplysning var en god Ting, at Pressen var det store Middel til at udbrede den, og at det var Regjeringen meget kjær, at Pressen blev brugt med Frihed i dette Diemed; thi det er dog vist meget bedre, naar en Lov ogsaa har strenge Bestemmelser, — saa er det dog vist meget bedre baade med Hensyn til Domstolene og med Hensyn til sig selv, at man seer, at den er selvmodsigende. Det maa dog visse baade hos Regjeringen og hos Domstolene — det maa dog, om der er mindste Billighed hos dem, nødvendigt have Indskyldelse paa dem, naar det er åbenbart, at de ved mange Udtryk i Loven selv loffede Forfatterne frem paa en Bane, hvor der fandtes mange Snarer og store Farer. Den ærede Cultusminister har imidlertid, saavidt jeg forstod ham, ganske benægtet, at man ved en Trykkefrihedsforordning enten skulde have Die paa Trykkefriheden eller Dplysningen. Det maa jeg sige, at, hvis jeg har rigtigt opfattet det, saa maa jeg tilstaa, at jeg forstaaer det ikke, thi, dersom det var